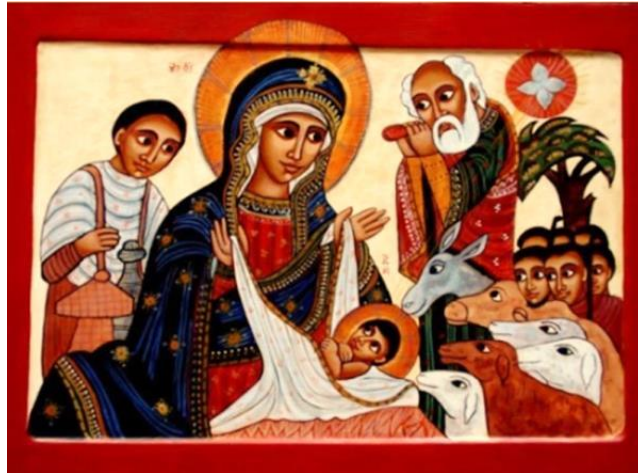

Unie der
Vrouwelijke
Contemplatieven

Schakelaartje *Contactblad van de UVC*

nr. 37 - Kerstavond 2017

*Gods Liefde in de tijd geplant,
groeit op en neemt de overhand.
Nu wordt de wereld uw domein:
wij zullen broers en zusters zijn,
in U elkander toegedaan:
zo vangen wij te leven aan.*

E. Westerbaan

Lieve zusters,

December, Advent, Kerstmis ... Het ritme van elk jaar.

En stilaan weer van donker naar licht.

Het ware Licht, dat iedere mens verlicht, kwam in de wereld. (Joh. 1,9)

Dit licht willen we in het komende jaar verder uitdragen, in ons leven, in ons bidden en werken, in onze gemeenschap, in onze wereld.

Die op Hem zien, stralen als licht (Psalm 34).

Zie, zoals de herders, de schapen, de os en de ezel *op Hem zien en 'stralen' als licht ...*

Bij het einde van het jaar - of zij het bij het begin van een nieuw jaar - geven we u graag de conferentie door van D. Mauro Giuseppe Lepori, Generale Abt van de Cisterciënzers van de Commune Observantie, gehouden op het Generaal Kapittel van de Cisterciënzers van de Strikte Observantie, in Assisi in september 2017. Aan enkele (jonge) oversten werd gevraagd iets te delen rond hun visie op het monastieke leven in de 21^e eeuw.

Ook een dankbare herinnering aan M. Godelieve van de zusters Clarissen van Boom die in deze dagen naar Kerstmis reeds zelf naar haar Heer toe mocht gaan.

Ik ben gelukkig en dankbaar u voor de derde keer tijdens een Generaal Kapittel te mogen ontmoeten. Het is voor mij een hoogtepunt te midden van andere ontmoetingen met leden en gemeenschappen van onze beide Ordes en binnen de cisterciënzerfamilie. Ontmoetingen die steeds een oproep zijn tot eenheid binnen onze roeping.

Natuurlijk, niet steeds in de geleefde roeping - want er is voor ons allen nog altijd een afstand tot datgene waartoe Christus ons roept - maar wel in de roeping waartoe we door Christus aangetrokken en door de H. Geest gestuwd worden. Indien iemand of een gemeenschap zou zeggen: 'Ik beleef mijn roeping goed', dan wil dat eigenlijk zeggen dat zij / hij haar roeping juist niet beleeft, want roeping is nooit een voltooid en volbracht proces, tenminste als zij / hij de Christus wil volgen die voor ons uitgaat, en niet Jezus achter zich aansleept zoals de soldaten die Hem geboeid naar Kaïfas of Pilatus brachten. Jezus gaat ons in alle vrijheid voor, ook in het monastieke leven, hoewel dit een vorm van roeping is waarin we gemakkelijker het risico lopen te denken dat de weg reeds vastligt sinds altijd en voor altijd.

Ik denk dat wij, in het licht van Paulus' aanvoelen van zijn eigen trouw aan de roeping die hij van Christus ontvangen had, moeten nadenken over onze roeping en de wijze waarop wij die moeten volgen:

Niet dat ik het al bereikt heb. Ik ben nog niet volmaakt! Maar ik streef er vurig naar het te grijpen, gegrepen als ik ben door Christus Jezus. Nee, broeders, ik beeld mij niet in er al te zijn. Alleen dit: vergetend wat achter me ligt, mij uitstrekkend naar wat voor me ligt, storm ik af op het doel: de prijs van Gods hemelse roeping. Laten wij, 'volmaakten', er zo over denken; en als gij op een of ander punt anders denkt, zal God u ook daarin zijn licht geven. Laten wij in ieder geval op de ingeslagen weg voortgaan. (Fil. 3, 12-16)

Deze gedachte bemoedigt mij, want wat ons in verwarring brengt, is dikwijls het feit dat wij onze perspectieven voor de toekomst funderen door achterom te kijken, naar het verleden. Het is wellicht ook in die zin dat Jezus ons uitnodigt Hem te volgen zonder achterom te kijken (cf. Lc. 9,62). Achterom kijken verhindert ons vooruit te gaan, of het nu gaat om een droevig verleden vol puinhopen, of erger nog een roemrijk verleden, want een roemrijk en vleidend verleden kunnen we minder gemakkelijk achter ons laten. Evenwel, we kunnen niet vooruit gaan door achterom te kijken.

Deze keer heeft uw voorbereidende commissie, langs Vader Generaal, mij een thema aangereikt om dieper op in te gaan nl. *Het monastieke charisma in de 21^e eeuw*.

U nodigt mij dus uit, ook u, om eerder vooruit te kijken dan achterom.

Dit gezegd zijnde, is het betekenis voor onze zoals de wortels een zich, in zijn drang naar in hoogte en breedte om omhelzen. We moeten maar *in herinnering* Dat betekent dat we het ons moeten laten: het het moet in ons blijven, blijven in ons. Zo wordt overdracht, erfenis, wat verleden, doorheen ons, wij, ons kan overstijgen, verder kan gaan dan ons leven, zelfs overdracht van ons leven kan worden, vruchtbaarheid.

verleden niet zonder weg. Het draagt ons boom dragen die de hemel, ontwikkelt tijd en ruimte te niet achterom kijken, *brenge*.

verleden niet achter moet ons begeleiden, het moet levend het verleden traditie, betekent dat het verder kan gaan dan

Het is dan de vraag of wij ons vandaag bewust zijn van onze verantwoordelijkheid tot vruchtbaarheid, van onze vaderlijke, moederlijke verantwoordelijkheid voor de komende generatie. De 21^e eeuw, of zelfs het derde millennium, is niet zozeer een ruimte in de tijd, maar *een nageslacht*. God heeft aan Abraham, aan alle aartsvaders en koningen niet zozeer een toekomst in tijd beloofd, wat te abstract is voor de joodse denkwereld, maar een toekomst in nageslacht, wat wil zeggen: een humane, vitale, persoonlijke en culturele toekomst in haar diepste betekenis. Een toekomst die waarlijk afhankelijk is van de schakel die ik ben tussen mijn vaders, moeders en mijn zonen en dochters.

Ik voel me steeds onbehagelijk als ik vaststel dat de bekommernis voor nieuwe kloosterroepingen soms minder een zorg om vruchtbaarheid is dan wel om het huis overeind te houden, het bedrijf, het monument, de eigendom. Het is alsof men nieuwe roepingen verlangt in functie van de structuur, in plaats van die te verlangen om het leven door te geven, de roeping als leven.

Het teken van een verlangen naar echte vruchtbaarheid, zelfs in deze context, is nl. niet te vergeten dat wij geroepen zijn tot een *maagdelijke vruchtbaarheid*. Die vruchtbaarheid blijft steeds mysterieus, omdat ze slechts door onze menselijke mogelijkheden bemiddeld wordt in de mate dat die mogelijkheden in dienst staan van Gods werk, van de H. Geest, zoals Maria haar lichaam, haar ziel, haar geest, haar leven, haar relaties, ook die met Jozef, volledig ter beschikking van God stelde.

De maagdelijke relatie met de werkelijkheid, laat God vrij te handelen zoals Hij wil.

Ze is een openheid van het hart voor een vruchtbaarheid die niet de onze is, die wij niet vatten, en die daarom een vruchtbaarheid is, groter dan de onze.

Voorwaar, Ik zeg u: er is niemand die huis, broers, zusters, moeder, vader, kinderen of akkers om Mij en om de Blijde Boodschap heeft prijsgegeven, of hij ontvangt nu, in deze tijd, het honderdvoud aan huizen, broers, zusters, moeders, kinderen en akkers, zij het ook gepaard met vervolgingen, en in de toekomstige wereld het eeuwige leven. (Mc. 10,9-30)

Laten we niet vergeten dat de maagdelijke vruchtbaarheid sterker is dan de lichamelijke vruchtbaarheid, zij is vrij van onmiddellijke conditionering. Ouders die geen kinderen hebben, zullen geen nageslacht kennen. Ons nageslacht echter kan over generaties heen doorgaan, kan vruchtbaar zijn zelfs na onze dood of na de 'dood' van een gemeenschap. Hoeveel cisterciënzerkloosters waren niet dood en zijn weer verreesen na tientallen jaren of eeuwen.

Deze maagdelijke, evangelische houding t.o.v. de vruchtbaarheid van ons leven, van onze Ordes, en in het algemeen van onze monastieke roeping is een cruciaal punt, die, naar mijn mening, ons leven zal bepalen in de komende decennia. Ik zeg 'ons leven' en niet 'ons overleven', want Christus heeft ons niet beloofd dat we zullen overleven, maar dat we zullen verrijzen. Overleven is té weinig.

Doen de tollenaars en de heidenen niet evenzo? (Mt. 5,46-47)

Ons geloof is niet gegrondvest op de verrijzenis van Lazarus, van het dochttertje van Jairus of van de zoon van de weduwe van Naïm, maar op de definitieve verrijzenis van Christus die ons eeuwig leven is geworden, door het doopsel. Leven om te overleven is in feite een keuze voor de dood, een keuze uit angst die ons de levensvreugde doet verliezen, die ons belet het heden te beleven als een ogenblik waarin de eeuwige God ons laat delen in zijn eigen wezen dat Liefde is. Kan er een grotere volheid van leven bestaan dan in dit nu-moment? Zelfs als het volgende ogenblik het moment van mijn dood zou zijn of het einde van mijn communiteit?

Welk nieuw charisma zou ons monastiek leven de wereld van vandaag kunnen bieden zonder die evangelische maagdelijkheid?

De mens van de 21^e eeuw die de zin voor het eeuwige leven heeft verloren, leeft om te overleven. Alle politieke en sociale programma's, en die van de religies 'a la carte' stellen overlevingsstrategieën voor. Het ecologisch drama overleven, ziekte overleven, depressie overleven, ongevallen overleven, terrorisme overleven, de immigratiestroom overleven

Wat biedt ons charisma aan deze wereld, aan het culturele klimaat van de 21^e eeuw dat geglobaliseerd is en dat we overal aantreffen, in Europa, in Amerika, in Azië, Afrika en Oceanië?

Sint-Benedictus stuurt sterk aan op de keuze voor het leven als diepste motivatie van onze roeping. In de Proloog van de Regel stelt hij, in naam van God, als enig criterium voor roeping, ons de vraag en dus aan het hart van de mens:

Wie is de mens die naar het leven verlangt en goede dagen wenst te zien? (RB Prol. 15), en onmiddellijk maakt hij duidelijk dat *het leven verlangen* betekent: *het ware en eeuwige leven - veram et perpetuam vitam.* (Prol. 17)

Dus geen leven van dromen of een simpel overleven, vooral geen comfortabel leven dat zich in het immanente realiseert, maar een leven *hic et nunc* én eeuwig, het eeuwige leven dat in het huidige leven begint.

De hele Regel illustreert dit ware en eeuwige leven; hij is de *weg ten leven die de Heer zelf ons in zijn goedheid toont.* (Prol. 20)

Als wij dít niet aanbieden, als onze gemeenschappen dít niet beleven, als zij geen school van waarachtig en eeuwig leven zijn, dan bieden wij ons charisma niet aan en zijn we niet echt vruchtbaar. Want vruchtbaar zijn betekent het leven doorgeven en wij zijn geroepen om dit ware en eeuwige leven door te geven dat de verrezen Christus met ons deelt door het doopsel.

Dit alles zeg ik omdat deze visie ons toelaat onze kwetsbaarheden en onze doodsmomenten te beleven als een gelegenheid om getuigenis af te leggen van het ware leven, van de ware vruchtbaarheid die door Christus altijd mogelijk wordt gemaakt. De vruchtbaarheid van de martelaren drukt zich uit in de uitzonderlijke manier waarop zij stierven.

Dit is een directe erfenis van de gekruisigde Christus: *De honderdman die daar tegenover Jezus post had gevat en zag dat Hij onder zulke omstandigheden de geest had gegeven, riep uit: 'Waarlijk, deze mens was een Zoon van God'.* (Mc. 15,39)

Wat heeft hij, deze heiden, in de dood van Christus gezien dat zo overtuigend was? Hij heeft de genade ontvangen te zien dat Jezus aan zijn sterven een betekenis gaf, een liefde die van zijn dood een getuigenis aflegde van een leven dat groter en sterker is dan de dood.

Het is niet toevallig dat Sint-Benedictus, na elkaar, drie ‘werktuigen om goed te handelen’ opsomt die verwijzen naar leven en dood:

Met heel het hunkeren van zijn hart naar het eeuwig leven verlangen.

De dood dagelijks voor ogen hebben.

Altijd waken over zijn levenswandel. (RB 4, 46-48)

Vanuit het verlangen naar eeuwig leven krijgt alles zijn betekenis: zowel elk ogenblik van het vergankelijke leven als de onvermijdelijke dood. Niets is een sterker bewijs van eeuwig leven dan een leven en een sterven die in dit eeuwig leven hun betekenis en voltooiing vinden.

De 21^e eeuw is al een eeuw met een cultuur waarin de mens geen betekenis kan geven noch aan het leven noch aan de dood, want het is een cultuur van het immanente die de zin voor het eeuwige leven heeft verloren. Drukken onze kloosters het verlangen naar het eeuwige leven uit? Spreekt het ook uit onze liturgie, ons broederlijk samenleven, ons onthaal, onze stilte en ons spreken? Kan men in ons leven en in onze dood zien dat de verrezen Christus de dood heeft overwonnen en op die manier aan het leven eeuwige betekenis heeft gegeven?

We verstaan dat men daarop geen antwoord kan geven door een moraliserende inspanning. Het is niet zo dat we iets méér moeten doen, of iets anders, of iets beters. Sint-Benedictus doet ons begrijpen dat het eerder gaat over een werk van verlangen, van een innerlijke blik, van een waakzaam hart die een diepe grond geven aan het gewoon-menselijke leven zowel in het klooster als overal waar broeders en zusters, de mensen, samenleven.

Het ontbreekt ons niet aan mannen en vrouwen die ons dit erfgoed hebben doorgegeven. Als wij vandaag monniken en monialen zijn - zo goed en zo kwaad als we kunnen - is het omdat we - zo goed en zo kwaad als mogelijk - uit hun roeping voortgekomen zijn.

Zoals ik de zekerheid heb verbonden te zijn met Adam en Eva doorheen een ononderbroken ketting van generaties, wil dit evenzeer zeggen dat, wanneer ik vandaag cisterciënzer ben, mijn roeping op mysterieuze wijze zonder onderbreking verbonden is met die van de eerste abten en monniken van Cîteaux en doorheen hen zonder onderbreking met Sint-Benedictus.

Toen wij in mei in Cîteaux samenkwamen om de mogelijkheden tot samenwerking binnen de cisterciënzerfamilie te bekijken voor het behoud en het nut van onze bronplaats - in het bijzonder wat betreft het Definitorium en de sporen van de eerste kerk - was het duidelijk dat de Geest ons, geheel fris, de bron van leven die ons op vandaag leven schenkt, heeft doen hervinden. In die zin, denk ik, moeten we bij de viering van de 900^e verjaardag van de *Carta Caritatis* met een soort filiale piëteit een manier van samenleven vinden die ons kan revitaliseren om op onze beurt een cisterciëznageslacht voort te brengen dat bezorgd is, om zoals Abraham, eerder een zegen voor de wereld van vandaag te zijn, dan een oordeel dat ons als eersten zou veroordelen.

Elk charisma is op de eerste plaats een gave, een genade, en blijft een charisma als het ontvangen en doorgegeven wordt als een genade. Niemand is meester over een charisma, en er zijn soms zogenaamde bewakers van het charisma die in feite slechts kidnappers zijn. Wij hebben ons charisma niet ontvangen om het te misbruiken voor onze dorst naar macht, onze ijdelheid of uit schrik ons leven voor Christus te verliezen.

Een charisma maakt ons eerder tot profeten, en profeet zijn betekent dienaar zijn van een gave die zichzelf weggeeft. Het is als eigenaar zijn van een bron: ik behoud haar als ik haar van mijn terrein laat wegvloeien, anders wordt de bron een rottende vijver.

Recentelijk werd ik getroffen door een zin van de profeet Amos:

De Heer Jahweh heeft gesproken: wie zou er niet profeteren? (Amos 3,8b)

In de geschiedenis van ons charisma hebben velen aanvaard het woord dat God hen toevertrouwde, door te geven. Onze spirituele auteurs, onze heiligen, monniken en monialen hebben op een voelbare en zichtbare wijze de vlam van ons charisma weten aan te wakkeren. Sinds ik hier - 6 jaar geleden - een gemeenschappelijke ijver heb wakker geroepen om de heilige Gertrudis te laten erkennen als kerklerares, hebben wij een lange weg afgelegd, misschien niet zozeer in de richting van de zaak zelf, maar ... in de richting van haar betekenis. Ik bedoel dat de studies, de ontmoetingen, de sessies die daaruit voortvloeiden, ons ervan hebben overtuigd dat onze wens voor de Kerk voor ons reeds een realiteit is: Gertrudis is voor ons profeet van een Woord van God dat aan de mens van de 21^e eeuw iets te zeggen heeft en betekenis kan geven aan zijn leven doorheen een levende en liefdevolle relatie met Christus en door Hem, met de H. Drieënheid.

*Vol berouw sprak Gertrudis op een vrijdag tot de Heer:
'Ach, ik, de zo ontrouwe, werd deze dag door heel andere belangen in beslag genomen. En ik herinnerde mij niet hoe Gij, uit liefde voor mijn liefde, voor mij gestorven zijt.'*

*De Heer antwoordde vanop het kruis:
'Wat gij verwaarloosd hebt, dat heb Ik voor u aangevuld. Want in mijn Hart heb Ik elk uur verzameld, wat gij in úw hart had moeten overdenken.'*

Geertrui van Helfta,
De Heraut der goddelijke Liefde, 3^e Boek, 41

D. Mauro-Giuseppe Lepore, Generale Abt OCist

De eeuwige advent van M. Godelieve - Zusters Clarissen, Boom

*O Twijg van de stronk van Jesse,
Teken opgericht voor alle volkeren;
voor U vallen de koningen stil
en buigen de volkeren zich neer:
kom Heer, bevrijd ons,
wil niet langer wachten.
Kom Heer, kom ons redden.*

O-antifoon 19 december

Op 19 december 2017, binnen de noveen van Kerstmis, reikte de Heer de hand aan M. Godelieve en voerde haar binnen in zijn eeuwig Licht en Rijk van Liefde.

Gedurende 43 jaar was M. Godelieve abdis van de clarissengemeenschap van Boom, tevens raadslid van de Vlaamse Clarissenfederatie, presidente van de Unie van de Vrouwelijke Contemplatieven en lid van de Raad van de Religieuzen van het bisdom Antwerpen.

Begaafd met veel wijsheid en onderscheidingsvermogen, begiftigd met de kunst het goede woord te spreken en gemakkelijk contact te leggen met ieder die ze ontmoette, heeft ze op die

manier heel veel kunnen betekenen voor haar gemeenschap. Ze heeft die gevormd en gedragen, geleid en geïnspireerd, altijd verwijzend naar de Heer die ze lief had.

Ze heeft ongetwijfeld ook voor tal van mensen buiten het klooster veel kunnen geven van de bezieling die haar zo kenmerkte.

Ook de UVC droeg ze een bijzonder warm hart toe. Met veel belangstelling nam ze deel aan elke vormingssessie. Zelfs op de laatste ontmoetingsdag voor oversten in Schotenhof op 25 juli 2017 was ze aanwezig. Ze bleef ons aanmoedigen zonder opdringerigheid, maar wel bewust en overtuigd.

Ja, een Godsvrouw - als een 'boom' - werd ons gegeven.

Het is met grote dankbaarheid dat we het - op haar toepasselijke - psalmvers mogen bidden:

*Zij is als een 'boom', geplant aan levend water
die goede vruchten geeft. (Psalm 1)*

Mogen, op voorspraak van M. Godelieve, aan de 'stronk' - uit de O-antifoon op de dag van haar heengaan - nog vele twijgen ontspruiten 'tot sterke Godsvrouwen, als bomen'.

Verhuizen ... met spijt en toch dankbaar ... loslaten ... open voor een nieuw verhaal
... met Gods zegen!

Zusters Clarissen, Kessel-Lo

Zr. Benedikta en Zr. Maria zijn in het najaar verhuisd gaan naar het rusthuis 'Vogelzang' van de zusters - Congregatie van de Heilige Harten van Jezus en Maria, waar ze kunnen aansluiten bij het leven en de gebedsdiensten van de zusters.

'Vogelzang'

Tervuursesteenweg 290 3001 Heverlee

benedikta.meersman@skynet.be

Zuster Johanna en zuster Hannah verblijven nog in Kessel-Lo totdat alles opgeruimd is ...

Later verhuizen ze naar

Spaanse Kroonlaan 48 3000 Leuven

Kleine Zusters van Jezus, Antwerpen

Voor Kl. Zr. Suzanne en Kl. Zr. Liliane, die al geruime tijd uitkijken naar een meer aangepast verblijf bij de Zusterkens der Armen in Antwerpen, bood zich deze zomer bij hen in Brussel een goede gelegenheid aan in Home 'Sint-Jozef'.

Antwerpen en hun vele vrienden verlaten, is een hele omschakeling. Niettemin krijgen ze veel vriendschap en bezoek van de Kleine Zusters die in de fraterniteiten van Brussel wonen.

Home 'Sint-Jozef' Hoogstraat 266 1000 Brussel
tel. 02 511 84 90

Nog even de **data voor 2018** in herinnering brengen én ... noteren

- . **maandag 9 juli 2018** - St-Baafshuis in Gent
Ontmoetingsdag voor oversten en afgevaardigden

- . **maandag 10 t/m donderdagmiddag 13 september 2018** - Sint-Sixtusabdij
Sessie voortgezette vorming voor allen
Thema: Mens, verantwoordelijkheid en God
Inleider: Prof. Em. Roger Burggraeve, sdb

Nu de nacht ten einde loopt
en de dag naderbij komt,
danken wij U, God, onze Schepper

voor de onafgebroken verwachting van onze wereld
naar vrede en heelheid van de schepping

voor de stille hunker van elk mensenhart
naar geborgenheid en liefde

voor het ingetogen uitzien van alle christenen
naar de geboorte van Jezus in ieders hart

Lieve zusters,

Van ganser harte wensen wij u
een genadevol Kerstfeest en een zegenrijk nieuw jaar,
vol vrede en vertrouwen.

Zr Kirsten en het UVC-comité

Secretariaat Mariakerkelaan 212 8400 Oostende tel 059 70 52 94 trees.cooman@skynet.be
Verantw. uitgever Butaye K. Abdijlaan 9 2960 Brecht tel 03 313 92 50 uvc.zkirsten@telenet.be